

EVOLUCIÓ DEMOGRÀFICA DE LLORITO DES DE 1996: CANVI DEMOGRÀFIC I IMPLICACIONS LINGÜÍSTIQUES

Miquel Gomila Garcies

1. INTRODUCCIÓ

Al llarg del segle XX, la població de les Illes Balears ha experimentat una profunda transformació. Els canvis econòmics que es produïren el darrer quart del segle passat han afavorit que les Illes Balears passessin de ser una societat amb una emigració força elevada, a causa d'una economia fonamentalment agrícola, a ser terra d'immigració, en la qual s'ha establert un gran nombre de població al·lòctona, ja sigui de territoris de la resta de l'Estat o de l'estranger.

Si bé, a les Balears, l'augment de la població és constant des de la dècada dels seixanta del segle passat, en el cas de Llorito, com en el dels altres pobles del Pla, les conseqüències d'aquest augment global no es deixen veure fins ben entrada la dècada dels noranta. Mentre que en pobles costaners com Calvià, Lluçmajor o Alcúdia el *boom* turístic significà l'increment de la població, gràcies al desenvolupament econòmic, en els pobles del centre de l'illa, d'economia eminentment agrícola, significà l'emigració dels habitants del camp al litoral i a la ciutat, on es trobaven majors oportunitats laborals. Aquest fenomen implicà la pèrdua continuada de població dels pobles del centre de l'illa.

A Llorito, el procés de pèrdua de població s'inicià després de 1928 (Jaume; Niell, 1999; Coll, 2005), any en el qual la població havia arribat al seu màxim històric, 1.190 persones. A partir dels anys 50, el aquest descens s'accelera per arribar, d'aquesta manera, al mínim històric de 814 habitants, l'any 1991. És a partir de l'any 1996 que es comença a fer visible el reviscolament de la població lloritana. Si fins aleshores el municipi havia romàs aliè al fenomen immigratori, ara, l'increment de persones nouvingudes i, com a conseqüència i en menor mesura l'augment del naixements, implicaran el creixement espectacular

que ha experimentat la població del poble en poc més de dotze anys.

En tot cas, les dimensions d'aquest fenomen Els objectius d'aquesta comunicació són, d'una banda, analitzar els canvis demogràfics que experimentats a Llorito durant la darrera dècada i, de l'altra, veure com aquests canvis incideixen en el context sociolingüístic del municipi.

2. EL CANVI DEMOGRÀFIC

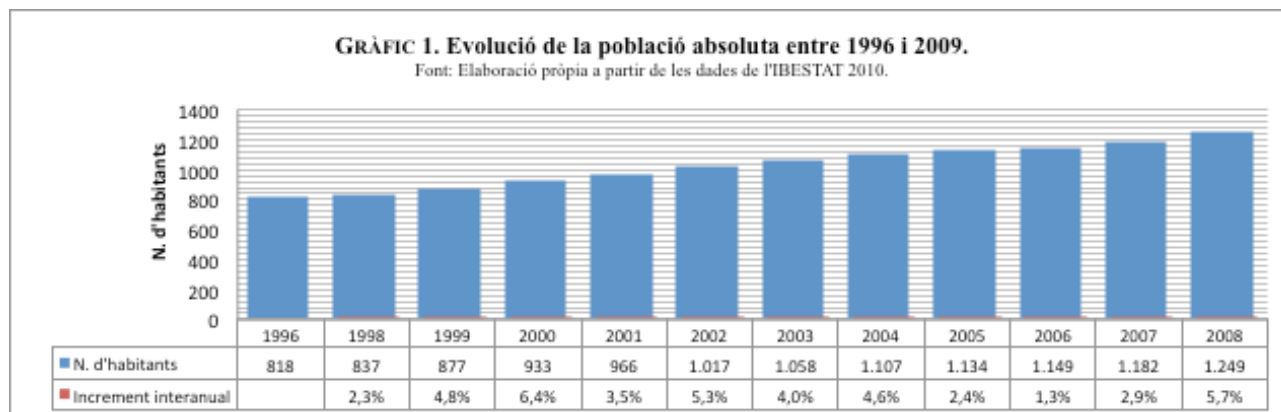
L'augment de la població de les Illes Balears ha estat general en tots els municipis de les Illes, exceptuant-ne Escorca (a Mallorca). Si bé, des de 1996, gairebé tots el municipis han crescut, el creixement ha estat força heterogeni i desequilibrat: mentre municipis com Marratxí (Mallorca) i es Mercadal (Menorca) han duplicat la seva població, altres com Ariany o Estellencs (ambdós a Mallorca) han experimentat creixements de població molt més discrets.

Pel que fa a Llorito, les darreres dades oficials indiquen que a 1 de gener de 2008 el municipi havia arribat als 1.249 empadronats. A dia d'avui, finals de 2009, la població ha arribat fins els 1.424 habitants. Aquestes dades, comparades amb la població de l'any 1996 (818 habitants) suposen un increment de 431 efectius, un 52,7% de la població d'aquell any. Tenint en compte que l'increment mitjà de les Illes Balears va ser del 40,47%, podem situar l'augment de població de Llorito com un dels més alts de les Illes (taula 1).

TAULA 1. Evolució de la població en quatre municipis de les Balears (Font: elaboració pròpia a partir de les dades de l'IBESTAT, 2009.)				
	Marratxí	Llorito	Andratx	Escorca
1.996	16.180	818	8.098	302
2.008	32.380	1.249	11.348	276
Increment	100,12%	52,69%	40,13%	-8,61%

Si bé, el creixement de població que es percep des de l'any 1996 ha estat continuat i sostingut, podem observar que en els anys 2000, 2002 i 2008 és

produeixen augments de població més significatius, per sobre del 5% interanual (gràfic 1).

La principal causa d'aquest fort augment demogràfic que ha experimentat el municipi en pocs anys no ha estat pas el creixement natural de la població, sinó un balanç migratori molt potent, ja sigui de població autòctona que arriba o retorna des d'altres indrets de l'illa o de població al·lòctona. En efecte, les dades de la taula 2 indiquen que el creixement vegetatiu de la població del municipi, és a dir la diferència entre naixements i defuncions, ha estat, des de fa molts anys, negatiu. No és fins l'any 2006 que aquest sentit s'inverteix, molt probablement perquè la massiva arribada de població immigrada a propiciat la vinguda al poble d'un important contingent de dones en edat fèrtil, les quals, durant els darrers anys, són les que han fet canviar la tendència negativa.

La principal causa d'aquest fort augment demogràfic que ha experimentat el municipi en pocs anys no ha estat pas el creixement natural de la població, sinó un balanç migratori molt potent, ja sigui de població autòctona que arriba o retorna des d'altres indrets de l'illa o de població al·lòctona. En efecte, les dades de la taula 2 indiquen que el creixement vegetatiu de la població del municipi, és a dir la diferència entre naixements i defuncions, ha estat, des de fa molts anys, negatiu. No és fins l'any 2006 que aquest sentit s'inverteix, molt probablement perquè la massiva arribada de població immigrada a propiciat la vinguda al poble d'un important contingent de dones en edat

fèrtil, les quals, durant els darrers anys, són les que han fet canviar la tendència negativa.

Taula 2. Evolució del moviment natural de població: 1996-2006. (IBESTAT 2009.)

	Naixements	Defuncions	Creixement vegetatiu
1996	10	9	1
1997	5	10	-5
1998	4	14	-10
1999	8	10	-2
2000	4	13	-9
2001	10	15	-5
2002	6	16	-10
2003	11	16	-5
2004	5	11	-6
2005	10	12	-2
2006	15	9	6

La població segons el seu origen

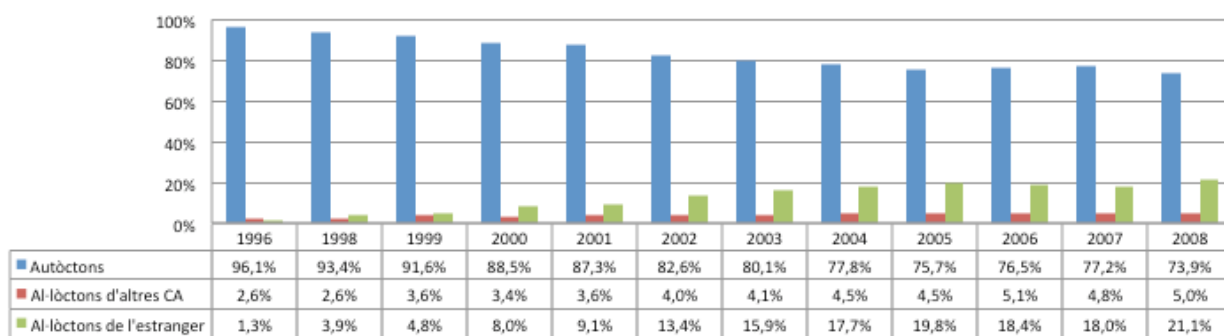
Potser la conseqüència més clara de l'augment demogràfic és que la distribució dels empadronats segons el seu origen ha patit canvis importants. L'any 1996 un 96,1% dels habitants del Llorito era d'origen autòcton.¹ La resta era població al·lòctona, ja fos d'indrets de la resta de l'Estat (el 2,6%) o de l'estranger (el 1,3%). L'any 2008 aquesta distribució ha canviat força. Encara que els habitants d'origen autòcton segueixen essent la majoria de la població, el

seu percentatge amb relació amb el total només assoleix el 73,9%. Els al·lòctons d'origen estranger passen a ser el segon grup de població en pes demogràfic i arriben al 21,1% del total de població. En

tercer lloc se situen els habitants que han nascut en altres territoris de l'estat i que també han crescut en nombre fins arribar a ser el 5% de la població.

GRÀFIC 2. Evolució de la població absoluta segons el seu origen.

Font: elaboració pròpia a partir de les dades de l'IBESTAT 2010.

Aquestes dades semblen indicar que el fort creixement demogràfic que ha experimentat el poble en els darrers anys és deu fonamentalment a l'augment del col·lectiu al·lòcton, principalment dels estrangers i, en menor grau, de persones de la resta de l'Estat. Les dades de creixement interanual de cada un dels grups (taula 3) confirmen les grans diferències que s'han produït en l'evolució de cada un d'ells. Mentre el grup

d'habitants d'origen autòcton només ha crescut un 1,5%, en els mateixos anys el grup d'habitants estrangers a assolit un augment del 41%. Entre els dos grups se situen els al·lòctons d'origen espanyol que han augmentat de manera considerable, un 11%, però molt per davall de l'augment de les persones d'origen estranger.

Taula 3. Índex de creixement interanual dels grups de població segons el seu origen.

Font: elaboració pròpia a partir de les dades de l'IBESTAT 2009

	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	Mitjana
Autòctons	-0,5%	2,7%	2,9%	2,1%	-0,4%	0,8%	1,7%	-0,3%	2,4%	3,8%	1,2%	1,5%
Al·lòctons d'altres CA	4,8%	45,5%	0%	9,4%	17,1%	4,9%	16,3%	2,0%	15,7%	-3,4%	8,8%	11,0%
Estrangers	200,0%	27,3%	78,6%	17,3%	54,5%	23,5%	16,7%	14,8%	-6,2%	0,9%	23,9%	41,0%

Si bé, com hem vist, el gruix de l'augment de la població absoluta del municipi recau sobre els immigrants al·lòctons, també cal tenir en compte l'augment de migrats autòctons de la resta de l'illa i, molt especialment, de Palma. Fa anys, la llunyania de la capital o dels nuclis del litoral i unes estructures de transport, en el millor dels casos, precàries, implicava que molts lloritans optassin per traslladar la seva residència fora del poble per instal·lar-se allà on feien feina. Els darrers anys, l'encariment del preu dels habitatges de Palma i a la creació de noves infraestructures viàries que han millorat la comunicació entre la ciutat i el poble, han possibilitat

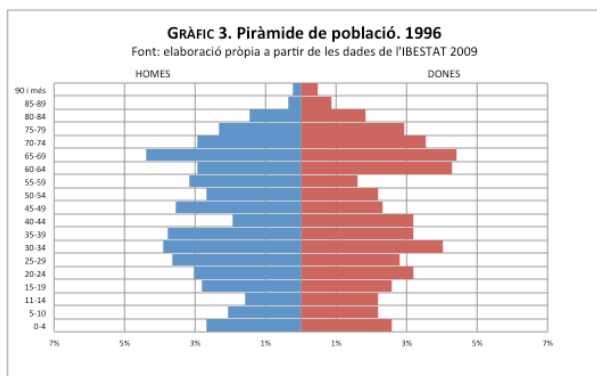
el retorn d'un nombre important d'antics habitants i la vinguda de persones que, tot i ser originàries d'altres llocs de l'illa, han considerat que a Llorito els podria aportar una major qualitat de vida. En aquest sentit podríem concebre el nostre municipi com una espècie de "poble dormitori", en el qual gran part dels seus habitants es desplacen a altres llocs de l'illa per treballar.

El rejuveniment de la població

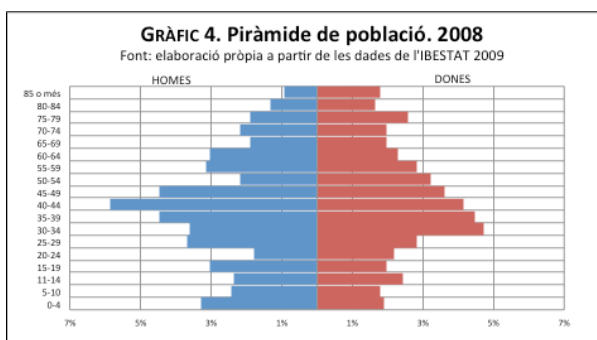
Finalment, una darrer efecte de l'augment de la població al·lòctona a Llorito, el podem observar en les dades de població segons la seva edat. En la piràmide de població de l'any 1996 podem observar com es tendeix a l'envelliment. La part principal de la població és d'edat madura, d'entre els 15 i els 65 anys

¹ En aquesta comunicació, amb "origen autòcton" feim referència a la població nascuda en territori de parla catalana de l'Estat espanyol, és a dir, les Illes Balears, el País Valencià i Catalunya.

(60,88%) però poc més de la quarta part del total està formada per la població que supera els 65 anys (25,79%). La població infantil, de 0 a 14 anys només assoleix el 13,33% de la població. La franja d'edat amb major nombre de components és la situada entre els 65 i 69 anys (un 8,88% del total de població).

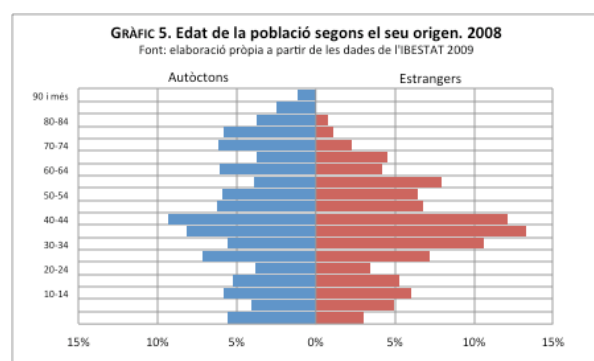

A la piràmide de l'any 2008 es pot observar com, amb els anys, s'ha produït un rejoeniment de la població. La secció de població d'edats que superen els 60 anys ha perdut més de 6,74 punts amb relació a l'any 1996. Aquest punts han estat repartits entre les altres dues franges. La major part s'ha situat en la franja d'edats madures que ha guanyat 5,73 punts i se situa en el 66,61% del total. La resta se situa en la franja més jove de població que, sense créixer gaire, ha reforçat el seu nombre en comparació a les dades de 1996. A l'any 2008 la franja d'edat majoritària és la que se situa entre els 40 i els 44 anys: el 10,25% de la població).

Si anteriorment hem vist que la principal causa de l'augment de la població de Llorito és l'arribada d'un fort contingent de immigrants estrangers, també podem afirmar que el rejoeniment de la població absoluta també és produït a causa de l'arribada

d'aquest grup poblacional. Si es comparen els percentatges de cada una de les franges d'edat del grup d'autòctons i del grup d'estrangers, es pot observar com cada un d'ells correspon a una tipologia d'edat diferent. En el cas de la població autòctona, la distribució per edats s'assembla al patró d'envelliment que s'experimentava l'any 1996. Per contra, la distribució per edats del grup d'al·lòctons estrangers té moltes similituds amb l'actual estructura de la població.

La població al·lòctona

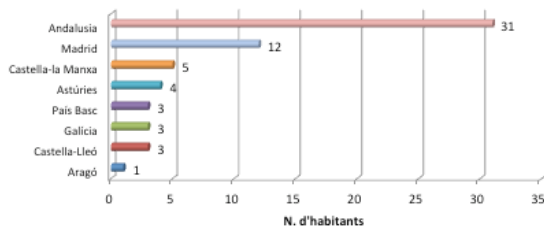
Ja hem vist com en els darrers anys la població al·lòctona, tant de la resta de l'Estat com de l'estranger, ha augmentat en seu percentatge en la composició demogràfica de Llorito. Si l'any 1996 els al·lòctons només suposaven el 3,91% de la població, fa poc més d'un any ja suposaven el 26,10% del total. Malgrat ambdós grups de població han guanyat pes demogràfic, la importància de cada d'ells en el conjunt de la població difereix de manera molt clara.

Els al·lòctons d'origen espanyol

El contingent d'immigrants de la resta de l'Estat suposa el 4,96% del total, que si bé gairebé dobra el percentatge de l'any 1996 és molt lluny del creixement que ha experimentat la població estrangera. Segurament, les causes que poden explicar aquesta situació tenen relació amb el fet que Llorito no ha disposat mai d'activitat turística important i per tant no era atractiu per a la immigració d'altres comunitats autònomes que es desplaçava als nuclis costaners de les illes per a poder treballar en el sector turístic.

GRÀFIC 6. Habitants al·lòctons de la resta de l'Estat per comunitat autònoma de procedència. 2008

Font: elaboració pròpia a partir de les dades de l'IBESTAT 2009

Entre els empadronats que han nascut a altres territoris de la resta de l'Estat (gràfic) destaca la clarament la presència de persones nascudes a Andalusia, que assoleixen el 50% del total d'immigrants de territoris no catalanoparlants. Els segueixen, a distància considerable i amb un pes demogràfic menys considerable, els originaris de Madrid (19,4%), els de Castella-la Manxa (8,1%), Astúries (6,5%), País Basc, Galícia i Castella-Lleó (4,8% cada comunitat) i, finalment, Aragó amb el 1,6%.

Els al·lòctons estrangers

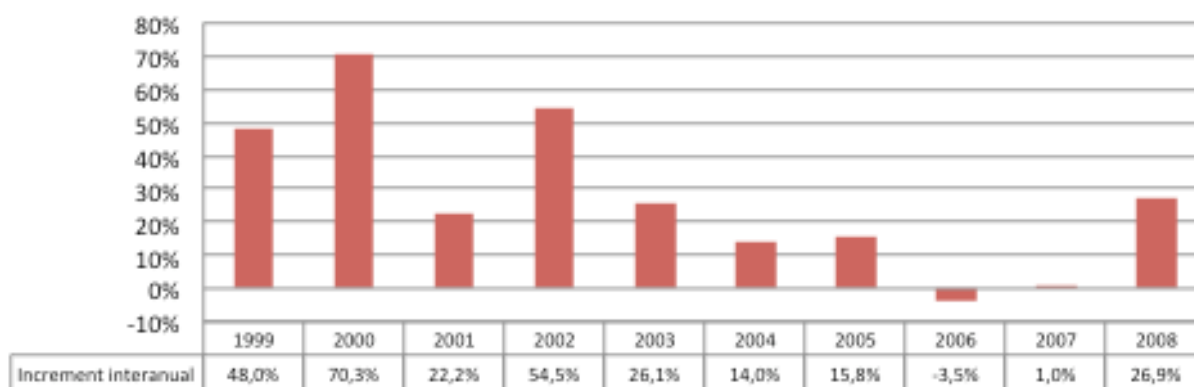
El principal canvi que ha experimentat la població de Llorito en els darrers dotze anys ha vingut donat per

l'arribada d'un important contingent de migrants provinents de l'estranger. Aquest canvi s'ha produït alhora en molts de municipis de les illes, però serà especialment significatiu, per magnitud i per similituds, entre els municipis del Pla de Mallorca. En el cas del Llorito, el canvi es fa evident en comparar les dades de l'any 1996 i les del 2008: mentre al 96 només hi havia empadronats 11 persones d'origen estranger, l'any passat arribaren fins a les 264.

Des de l'any 1996, gairebé tots els anys, l'increment de la població estrangera s'ha situat per sobre del 14% (gràfic 7). Cal destacar la coincidència que es dona entre els anys que més s'ha incrementat la població estrangera i els anys que la població absoluta del municipi ha experimentat pujades més considerables, que recordam que són el 2000, el 2002 i el 2008. En els anys 2006 i 2007 s'alentí l'arribada d'immigrants de l'estranger i només l'any 2006, quan es produí el creixement de la població absoluta més baix des de 1996, la taxa interanual de nous nadius d'origen estranger fou negativa, amb una pèrdua del 3,5%.

GRÀFIC 7. Increment interanual de la població estrangera.

Font: elaboració pròpia a partir de les dades de l'IBESTAT 2019

En tractar l'evolució del col·lectiu estranger del municipi hem de parlar de dues etapes clarament diferenciades. La primera, que arriba fins a l'any 2000, es caracteritza per una població estrangera que es tota d'origen europeu. La principal característica dels immigrants de l'any 96 és que són persones d'edat madura o velles, les motivacions de les quals són de

tipus residencial, bàsicament per motius d'oci o de jubilació. Les característiques del nostre poble els oferien un espai per dur un ritme de vida tranquil i relaxat.

Durant la segona etapa, encara que continuï amb la hegemonia dels ciutadans d'origen europeu, l'augment

del nombre d'estrangers s'accelera i s'amplia el ventall de procedències. Com a resultat, per primer cop s'assenten al poble persones nascudes en altres continents, principalment d'Àfrica i d'Amèrica. En aquesta segona etapa també es produeix una clara diversificació en les motivacions que porten els immigrants traslladar-se al municipi.

Per una banda, en els immigrants d'origen europeu de països de la Unió Europea, encara és present la motivació de tipus residencial però, alhora, adquireix importància la motivació de tipus laboral. En aquest cas, els nouvinguts es vinculen generalment al servei dels residents de la mateixa nacionalitat. Per aquest motiu, l'emigració comunitària actualment té dues puntes d'edat: , joves, entre els 35 i 45 anys, que fixen la seva residència de manera estable al poble, atrets per la feina en el sector turístic; i immigrants d'entre 60 i 70 anys que arriben atrets per la vida mediterrània i el descans.

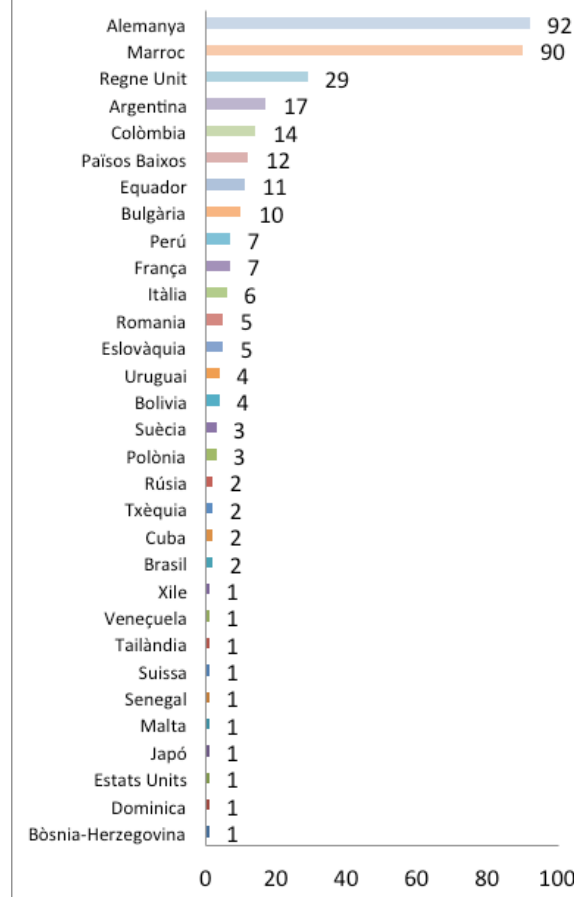
Per l'altra banda, en aquesta segona etapa, s'inicià l'arribada de nous contingents d'immigrants extracomunitaris, principalment, com hem dit, d'Amèrica del Sud, arribats per raons de caràcter històric, i d'Àfrica, per proximitat geogràfica, però també de països d'Europa de l'Est, com Romania, Bulgària o Rússia. Molts d'ells són migrats no regularitzats i realitzen tasques poc qualificades, relacionades amb l'agricultura, la construcció o l'hostaleria. En el cas dels nouvinguts dels països de l'Est d'Europa, les feines a les quals es dediquen estan per sota de la seva qualificació professional. Que sigui un tipus d'immigració eminentment laboral incideix en la seva edat i en el gènere: és una població majoritàriament masculina i jove, que es concentra entre els 20 i els 40 anys.

Les causes de la reactivació del moviment migratori a les Illes Balears les hem de cercar en el període de creixement econòmic que experimentaren les illes a partir de l'any 1994. D'aquesta manera, les Balears, es convertiren en un lloc de cridada de migrats atrets per l'activitat turística, en el cas dels nouvinguts d'origen europeu, i, sobretot, en el cas del nostre municipi, per la necessitat de mà d'obra en el sector

agrícola i per la demanda de treballadors en el sector de la construcció.

GRÀFIC 8. Habitants estrangers per país de procedència. 2009.

Font: elaboració pròpia a partir de dades provisionals de l'Ajuntament (5/12/2009)

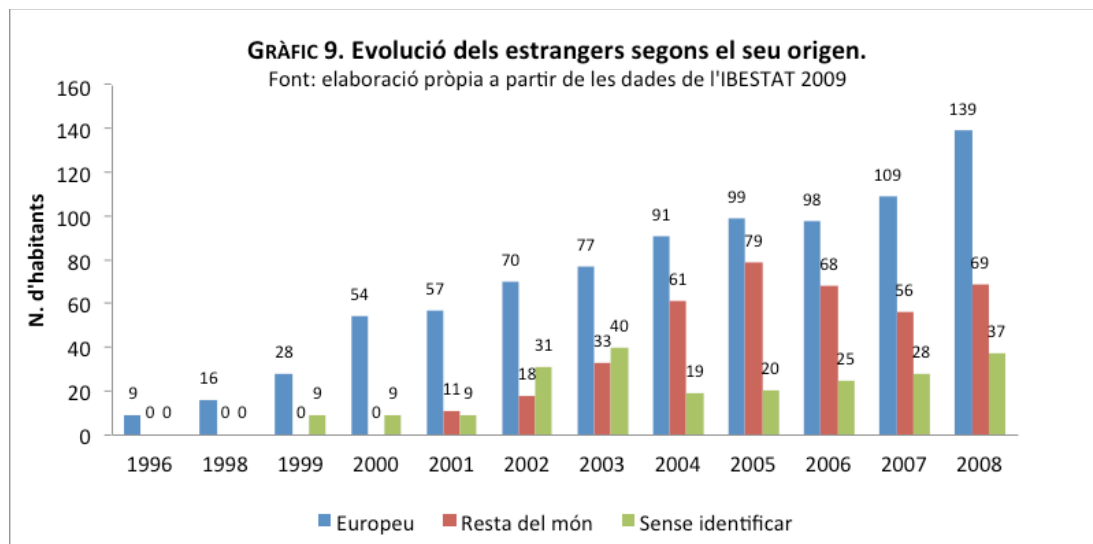

La diversificació de procedències és una de les repercussions més visibles del canvi en els fluxos migratoris que s'han produït a Llorito. En un principi, l'any 1996, tota la població estrangera del municipi era de nacionalitat europea comunitària i es reduïa a quatre estat diferents: Alemanya, Regne Unit, Països Baixos i França. Amb pocs anys, els orígens s'han multiplicat fins arribar a les 31 nacionalitats que actualment es poden comptar entre els empadronats al municipi (gràfic 8). Si bé en anys anteriors ja es poden comptabilitzar alguns habitants d'aquestes nacionalitats, no és fins l'any 2001 que els habitants d'origen marroquí i de l'argentina comencen a ser col·lectius importants dins la població estrangera

empadronada a Llorito. L'any 2004, amb la incorporació d'al·lòctons originaris de Bulgària, Romania, Colòmbia i l'Equador, es torna a ampliar el ventall de nacionalitats amb una presència important al municipi.

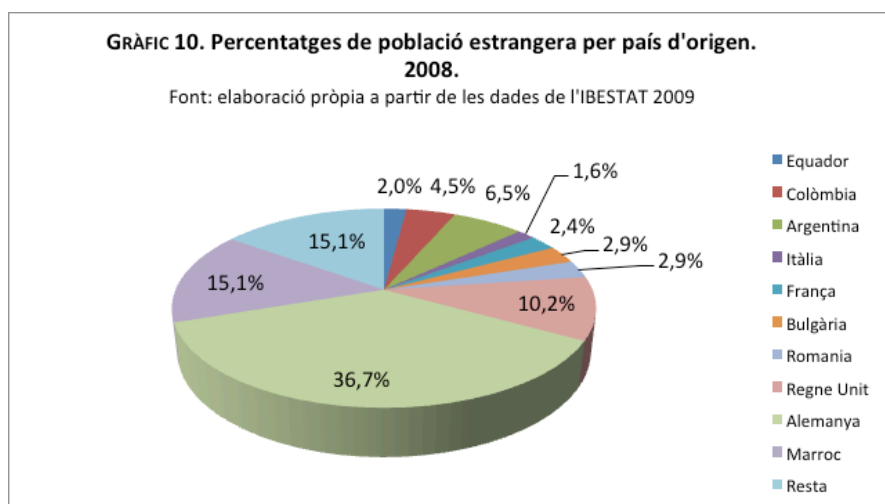
Si bé la diversificació d'orígens i de nacionalitats ha estat molt elevada, en el nombre total de residents estrangers que resideixen a Llorito, encara ara en

destaca la presència de la immigració europea, que globalment representa el 56,7% del total d'estrangers empadronats. Els segueixen els originaris d'Àfrica, que en el cas del nostre municipi, són exclusivament magrebins amb el 15,1% i després els originaris de països sud-americans, com Argentina, Colòmbia, Equador i Perú, els quals suposen el 13,1% del total d'estrangers empadronats al municipi.

Per nacionalitats destaquen els alemanys, que representen el 36,7% dels originaris de països estrangers. El segon lloc l'ocupen els empadronats de nacionalitat marroquina, amb un creixement molt elevat en els darrers anys, que suposen ja el 15,1% dels estrangers empadronats a Llorito. Per darrera s'hi

situen els nacionals del Regne Unit, amb el 10,2% i els immigrants d'origen argentí, amb el 6,5% del total de l'al·lòctons d'altres estats. La resta de nacionalitats els percentatges de població és situen el seu índex per sota del 5%.

² El grup "sense identificar" conté les dades que en el padró municipal formen part del grup "resta", el qual inclou les nacionalitats que, pel baix nombre d'efectius presents en el poble, no s'identifiquen per separat. Per exemple, l'any 2003 els originaris de Bulgària, Romania, Colòmbia i Equador es comptabilitzaren dins aquest grup, mentre que al cap d'un any ja es contaren per separat.

3. LES IMPLICACIONS LINGÜÍSTIQUES

El conjunt de la població crea, d'una manera o d'una altra, el paisatge lingüístic llorità. Les seves particularitats, els diversos orígens, les cultures diferents, etc., condicionen el comportament lingüístic de tot el poble. Si fins fa poc anys, els usos lingüístics de la població de Llorito afavorien gairebé en exclusiva l'ús del català, a hores d'ara, la intensitat del fenomen migratori que hem viscut al municipi durant la darrera dècada fan trontollar aquesta situació i obren la porta a canvis lingüístics importants.

La primera conseqüència sobre el paisatge lingüístic llorità que ha provocat el canvi demogràfic és la multiplicació dels sistemes lingüístics que cohabituen en el municipi. L'any 1996, amb una població molt homogènia, en què gairebé la totalitat dels habitants era d'origen autòcton, les llengües en contacte eren mínimes: es reduïen al català, llengua majoritària de la població, i al castellà, d'una manera molt poc significant. Les altres llengües romanien "amagades" en el contacte social entre lloritans, bàsicament perquè el nombre d'al·lòctons era molt poc significatiu o perquè utilitzaven el castellà amb les seves relacions amb la població autòctona.

Amb el pas dels anys aquesta situació ha evolucionat i s'ha tornat més complexa. En primer lloc ha crescut el ventall de llengües parlades pels diferents habitants del municipi. Ara, a part de les dues llengües oficials i de les llengües europees majoritàries, s'hi han d'afegir altres llengües, de les quals en destaquen, pel pes demogràfic dels seus parlants i per la seva visibilitat, l'àrab o l'amazig, de les persones d'origen marroquí, el romanès i el búlgar.

A part d'aquestes llengües també s'han de tenir en compte que n'hi ha d'altres que romanen més o menys amagades i que se circumscriuen, gairebé de manera exclusiva, a l'àmbit familiar. Per exemple, amb l'arribada d'al·lòctons d'Amèrica llatina, sobretot de l'Argentina, Colòmbia i l'Equador, s'haurà ampliat el nombre d'empadronats que tenen el castellà com a llengua primera o com a llengua preferent, però també

potser la seva llengua primera sigui d'origen amerindi, com el quítxua o el guaraní.

A més a més, l'increment d'immigrants i l'alt percentatge que suposen sobre la població absoluta del poble han anat afavorint la "guetització" i la manca de relació entre les persones d'origen diferent, la qual cosa ha dificultat la integració dels nouvinguts dins en conjunt de la població, sobretot en les persones d'edats adultes. Aquest no és el cas de les franges d'edat més joves, fins al 15 anys, que gràcies al sistema educatiu presenten alts graus d'integració lingüística en el conjunt de la població. De fet, és habitual veure que en les estones d'esbarjo i de joc, el català és la llengua d'ús prioritari, encara que no l'única.

Una altra conseqüència provocada pel canvi demogràfic incideix sobre el nombre de possibles parlants de català. Com ja em destacat abans, l'any 1996 gairebé tota la població del municipi era d'origen autòcton. Aquesta circumstància permet aventurar que gairebé tota la població tenia com a llengua primera el català. L'augment de la proporció de persones al·lòctones, tant espanyoles com estrangers, que no tenen el català com a llengua pròpia debilita la seva posició com a llengua majoritària en els usos lingüístics que es produeixen en el municipi. En aquest sentit, és important remarcar que amb la població nouvinguda de països sud-americans, encara que la seva llengua primera sigui ameríndia, s'ha reforçat la posició del castellà.

Sense tenir dades concretes sobre els coneixements lingüístics de les persones empadronades a Llorito no caracteritzar-ne els usos lingüístics. Així i tot, en dades generals de les Illes Balears (Salvà 2004) es pot veure com els immigrants tenen una major competència lingüística en castellà. Concretament, el 75'16% dels immigrants dels països més desenvolupats afirma entendre i saber parlar castellà front a un 14'07% que sap parlar i entén el català. Aquestes dades baixen notablement en els immigrants de països del Sud, on tan sols un 21'22% i un 4'35% afirmen entendre i saber parlar el castellà i el català.

En aquests baixos graus de coneixement de la llengua autòctona s'hi han d'afegir les actituds lingüístiques, tants d'autòctons com d'al·lòctons. En el cas dels darrers, la temporalitat de la seva residència a les illes, les prioritats vitals i el desconeixement de la situació legal del català, poden fer que els nouvinguts no vegin la necessitat d'adquirir la llengua pròpia del territori. Per als estrangers, en general, el castellà és la llengua més útil perquè la coneix tothom i és més sol·licitada per a qualsevol tipus d'oferta laboral. En el cas dels autòctons, la voluntat d'afavorir la comunicació amb l'immigrant i, en alguns casos, manca de lleialtat i de consciència lingüístiques, provoca l'ús immediat de la llengua castellana encara que no sigui necessari.

La nova situació demogràfica, amb l'augment de habitants d'origen al·lòcton, ha fet que s'incrementessin les probabilitats de contacte entre persones que tenen com a pròpies llengües diferents. En aquest cas la llengua castellana posseeix el lloc privilegiat per a convertir-se, sigui quina sigui la raó principal, en l'eina de comunicació elegida. D'aquesta manera, l'ús del castellà, ha anat augmentat paulatinament durant els darrers anys i es fa cada vegada més visible en els usos lingüístics del nostre municipi.

4. CONCLUSIONS

En pocs anys Llorito ha experimentat canvis demogràfics profunds. Sens dubte, l'espectacular creixement de la població que s'ha produït en poc més de dotze anys ha fet canviar la fisonomia humana del poble. Com hem pogut veure, la conseqüència més evident és que la població absoluta ha passat del mínim històric de principis dels anys noranta del segle xx fins al màxim històric actual.

Hem vist que la principal causa d'aquest creixement es deu a l'arribada d'un important contingent de persones d'origen al·lòcton, la presència de les quals, a dia d'avui, suposa més d'un 26% de la població dins el

conjunt d'habitants. Així mateix, hem constatat que en els darrers anys s'ha produït un rejuveniment de la població, en la qual han guanyat importància els grups en edat de treballar i de formar família.

Pel que fa a les persones immigrades, hem vist com, amb el temps, s'han diversificat els seus orígens i les seves característiques. L'actual població al·lòctona és de naturalesa molt heterogènia, la qual cosa ha convertit el municipi en una cruïlla de pobles i cultures de característiques molt diferents.

Finalment, des del punt de vista lingüístic, el canvi més significatiu és que s'ha produït un creixement en el nombre de llengües que es troben en contacte. Com hem vist, la principal conseqüència, resultat d'aquesta situació, és que la llengua castellana ha guanyat importància en les relacions entre la població lloretana, mentre que el català ha anat perdent visibilitat. En aquest sentit seria important fer veure a la població autòctona la importància de mantenir el català com a fet bàsic d'identitat i fer-lo extensible a tots els nous lloretans.

Bibliografia

SALVÀ I TOMÀS, Pere (2005): "La nova realitat geodemogràfica de les Illes Balears al començament del segle xxi: creixement de la població i fluxos migratoris" a *Treballs de sociolingüística catalana*, 18, 131-142

COLL RAMIS, Miquel Àngel (2005): *Gent i medi a Lloret. Una visió geogràfica*. Ajuntament de Lloret de Vistalegre.

JAUME BIBILONI, Pau; NIELL LLABRÉS, Francisca (1999): "L'emigració a Llorito 1890-1940" a *III Jornades d'Estudis Locals. Mancomunitat Pla de Mallorca. Lloret de Vistalegre, 27-28 Març 1998*. Mallorca: Mancomunitat Pla de Mallorca – Di7 Edició.